

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și nouă

Dezvăluirea celor trei atingeri îngerești în vedenia lui Daniel: o revelație profetică

Jeff Pippenger
2024-03-26

În capitolul zece, Daniel este atins de trei ori, iar aceste trei atingeri corespund celor trei dăți în care Daniel însuși experimentează „mareh”-ul, vedenia. Prima și ultima apariție au fost ale lui Gabriel, mesagerul Descoperirii lui Isus Hristos. Gabriel este cel care ia mesajul de la Hristos, care l-a fost dat de Tatăl, și îl transmite profetului, care urmează să-l trimită bisericilor.

Dar îți voi arăta ceea ce este scris în Scriptura adevărului; și nimeni nu mă sprijină în aceste lucruri, afară de Mihail, prințul vostru. Daniel 10:21.

Gabriel știe că este o ființă creată, și de aceea i-a spus limpede lui Ioan să nu i se închine, în cartea Apocalipsei.

I am sorry, but I do not know which language “rn” refers to. Please specify the target language.

Așadar, studentul profeției trebuie să înțeleagă că motivul pentru care Gabriel arată că nu este nimeni mai presus de el în legătură cu ceea ce „este scris în cartea adevărului” are un scop profetic precis. Când el indică faptul că numai Hristos înțelege Scripturile mai bine decât el însuși, Îl identifică pe Hristos drept „Mihail, voievodul vostru”. Dar Mihail nu este numai un voievod, ci este arhanghelul.

Dar Mihail, arhanghelul, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva lui o acuzație de hulă, ci a zis: „Domnul să te mustre.” Iuda 7.

Așadar, toate cele trei atingeri sunt atingeri îngerești, iar de toate cele trei dăți când Daniel experimentează „mareh”, vedenia, aceasta este îngerească. A treia oară când Daniel este atins, aceasta este spre a fi întărit, căci mai înainte, la a doua atingere, și-a pierdut puterea.

Apoi a venit iarăși și m-a atins cineva care avea înfățișarea unui om și m-a întărit. Și a zis: „Om preaiubit, nu te teme; pace ție; fii tare, da, fii tare.” Și când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: „Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit.” Atunci el a zis: „Știi tu pentru ce am venit la tine? Și acum mă voi întoarce să lupt împotriva căpeteniei Persiei; și când voi pleca, iată, va veni căpetenia Greciei.” Daniel 10:18–20.

Gabriel îi amintește lui Daniel că „a venit să-l facă” pe Daniel „să înțeleagă ce se va întâmpla poporului tău în zilele de pe urmă”, atunci când l-a întrebat pe Daniel dacă „știi pentru ce am venit la tine?” În acord cu ceea ce îl învățase pe Daniel despre zilele de pe urmă, Gabriel declară apoi că avea să „se întoarcă să lupte cu căpetenia Persiei; și când voi ieși, iată, căpetenia Greciei va veni”. El începe apoi narațiunea profetică a capitolului unsprezece, care descrie ce se întâmplă cu cei o

sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă. Acea narațiune profetică este așezată în contextul luptei cu „căpetenia Persiei” și cu „căpetenia Greciei”.

Istoria propriu-zisă dintre Cirus cel Mare și Alexandru cel Mare a cuprins peste două sute de ani. Dar, în marele cutremur din Apocalipsa, capitolul unsprezece, mișcările finale sunt rapide și, de îndată ce a șasea împărăție este cucerită de împăratul contrafăcut de la miazănoapte, a șaptea împărăție, cei zece împărați, reprezentați prin Grecia, se învoiesc imediat să-și dea împărăția fiarei.

Într-un anumit plan, viziunea „mareh” este folosită de șapte ori în capitolul zece din Daniel. Am analizat patru dintre aceste șapte ocurențe și am constatat că prima referință îl arată pe Daniel identificând faptul că, înainte de al treilea an al lui Cirus, Daniel înțelegea viziunea. În următoarele trei referințe, cele trei atingeri din cadrul fiecărei viziuni identifică experiența lui Daniel pe măsură ce se trezește din întristarea celor douăzeci și una de zile. Trezirea sa de înviore este structurată pe procesul în trei pași al Evangheliei veșnice, iar cei trei pași sunt reprezentați prin îngeri, deși pasul al doilea este Mihail, arhanghelul, Cel care l-a ridicat pe Moise din moarte și l-a strămutat în cer.

Celelalte trei dăți în care cuvântul „vision” apare în capitolul zece nu este „mareh”, ci „marah”. „Marah” este forma feminină a lui „mareh”. Înseamnă o vedenie și, în sens cauzativ, o „oglinză” sau „sticlă de privit”. Cheia definiției sale este că este „cauzativ”. Este vedenia „înfațșării”, dar este diferită în genul său, identificând astfel un mesaj profetic diferit. După cum arată definiția sa, „oglinza” implică faptul că aceia care văd vedenia văd un anumit fel de reflecție. Acesta este elementul cuvântului care este „cauzativ”. Definiția unui cuvânt cauzativ în contextul lui „marah” este profundă.

Termenul „cauzativ” se referă la conceptul de cauzalitate sau la acțiunea de a face ca ceva să se întâmple. În lingvistică, mai precis în morfologia verbală, forma cauzativă este o construcție gramaticală care indică faptul că subiectul unui verb determină o altă persoană sau un alt lucru să îndeplinească acțiunea descrisă de verb. De exemplu, în limba engleză, verbul „to read” devine cauzativ atunci când spunem „to make someone read”. Aici, subiectul determină o altă persoană să îndeplinească acțiunea de a citi.

Forma cauzativă indică faptul că subiectul este responsabil pentru producerea acțiunii descrise de verb. „Cauzativ” se referă la modul în care o acțiune sau un eveniment este făcut să se producă. În toate cele trei ocazii în care Daniel folosește cuvântul ebraic „marah”, vedenia care este privită îl face pe privitor să fie schimbat în chipul a ceea ce privește.

Și în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram lângă râul cel mare, care este Hidechel, mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că era un om îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinsse cu aur curat din Ufaz. Trupul lui era ca berilul, fața lui avea înfațșarea (mareh) fulgerului, ochii lui erau ca niște făclii de foc, brațele și picioarele lui aveau culoarea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui era ca vuietul unei mulțimi. Și numai eu, Daniel, am văzut vedenia (marah); oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia (marah), dar i-a apucat o mare spaimă și au fugit să se ascundă. Astfel am rămas singur și am văzut această mare vedenie (marah), și n-a mai rămas putere în mine; chipul meu s-a schimbat în mine până la desfigurare,

și n-am mai avut nicio putere. Totuși am auzit glasul cuvintelor lui; și când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc cu fața la pământ, și cu fața spre pământ. Daniel 10:4-9.

La sfârșitul celor douăzeci și una de zile de jale, care în zilele de pe urmă corespund cu cele trei zile și jumătate în care cei doi martori sunt morți pe uliță, lui Daniel i s-a dat deodată să vadă arătarea lui Hristos, iar înfățișarea Lui este „ca înfățișarea (mareh) fulgerului”. Acel eveniment, la sfârșitul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa, capitolul unsprezece, produce o despărțire, căci „oamenii care erau cu” Daniel au fost făcuți să „[vadă] nu vedenia (marah); ci i-a apucat un mare cutremur, astfel că au fugit să se ascundă. De aceea” Daniel „a rămas singur”, dar „oamenii care erau cu mine [au fost făcuți să vadă] nu vedenia (marah); ci i-a apucat un mare cutremur, astfel că au fugit să se ascundă”.

Vedenia pe care Daniel a văzut-o când era singur a fost vedenia feminină, cauzatoare, care l-a transformat pe Daniel după chipul vedeniei. Transformarea s-a înfăptuit prin îndepărtarea puterii omenești a lui Daniel și prin prefacerea frumuseții lui în stricăciune.

Carnea însăși în care sufletul își are cortul și prin care lucrează este a Domnului. Nu avem niciun drept să neglijăm vreo parte a mecanismului viu. Fiecare parte a organismului viu este a Domnului. Cunoașterea propriului nostru organism fizic ar trebui să ne învețe că fiecare mădular trebuie să împlinească slujirea lui Dumnezeu, ca un instrument al neprihănirii.

„Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate înfrânge mândria inimii omului. Nu ne putem mântui singuri. Nu ne putem regenera singuri. În curțile cerești nu se va cânta nicio cântare: Mie, care m-am iubit pe mine însumi, și m-am spălat pe mine însumi, m-am răscumpărat pe mine însumi, mie să-mi fie slava și cinstea, binecuvântarea și lauda. Dar aceasta este nota dominantă a cântării pe care mulți o cântă aici, în această lume. Ei nu știu ce înseamnă să fii blând și smerit cu inima; și nici nu vor să știe aceasta, dacă pot s-o evite. Întreaga Evanghelie este cuprinsă în a învăța de la Hristos blândețea și smerenia Sa.

„Ce este îndreptățirea prin credință? Ea este lucrarea lui Dumnezeu de a culca în țărână slava omului și de a face pentru om ceea ce nu stă în puterea lui să facă pentru sine însuși.”

Testimonies to Ministers, 456.

Experiența îndreptățirii prin credință este lucrarea lui Dumnezeu de a coborî slava omului în țărână. Viziunea din pricina căreia bărbații care erau cu Daniel au fost făcuți să fugă a fost viziunea feminină „cauzativă” a arătării lui Hristos, iar imediat după ce neprihănirea de sine a lui Daniel a fost coborâtă în țărână, au fost aplicate cele trei atingeri îngerești care, în cele din urmă, l-au împuternicit pe Daniel să poarte solia.

În 1888, îngerul cel puternic a coborât cu solia neprihănirii prin credință, așa cum a fost prezentată de frații Jones și Waggoner. Aceluiași înger a coborât din nou la 11 septembrie 2001, cu aceeași solie a neprihănirii prin credință. Aceasta a marcat începutul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. La încheierea sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, solia de la început este repetată, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru.

La 11 august 1840, chiar acel înger a coborât și a început cei trei pași care s-au împlinit din 1840 până în 1844. Acei trei pași au început cu împuternicirea primului înger la 11 august 1840, venirea celui de-al doilea înger la 19 aprilie 1844 și venirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acea istorie a prefigurat coborârea primului dintre trei îngeri la 11 septembrie 2001, urmată de al doilea înger la dezamăgirea din 18 iulie 2020, iar aceasta se încheie cu venirea celui de-al treilea înger la legea duminicală care va veni în curând.

La sfârșitul acelei istorii, când Mihail coboară pentru a-i învia pe Moise și pe Ilie după cele trei zile și jumătate de moarte pe ulițe, așa cum este reprezentat în capitolul unsprezece din Apocalipsa și cum este de asemenea reprezentat prin cele douăzeci și una de zile de jale ale lui Daniel, Hristos coboară din nou. El prezintă mai întâi vedenia slavei Sale, vedenia care aruncă în țărână slava omului și produce o despărțire. Odată ce Daniel este în țărână și după ce Daniel a fost schimbat prin contemplarea vedeniei feminine „cauzative”, el este atins de Gabriel pentru prima dată și este așezat pe picioarele sale tremurânde.

Apoi, Mihail, arhanghelul, coboară pentru a-l „învia pe Moise” și îl atinge pe Daniel a doua oară, lăsându-l fără putere, copleșit fiind de realitatea că vorbea de fapt cu Domnul său. Apoi vine Gabriel și îl atinge a treia oară și îl întărește pentru lucrarea de a fi steagul în legea duminicală care va veni curând. Cele trei atingeri sunt simboluri ale celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, deși ele au loc într-o singură zi.

Experiența primului înger include apariția lui Hristos ca fulger, viziunea „cauzativă” care separă și prima atingere care îl ridică pe Daniel din țărâna slavei sale omenești. Primul înger posedă toate cele trei etape cuprinse în prima, căci el reprezintă prima solie. Nu este o întâmplare că prima atingere este consemnată în versetele NOUĂ până la UNSPREZECE.

Cu toate acestea, am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc cu fața la pământ, cu fața îndreptată spre țărână. Și iată că o mână m-a atins și m-a pus pe genunchii mei și pe palmele mâinilor mele. Și el mi-a zis: „Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le spun și stai în picioare la locul tău, căci acum sunt trimis la tine.” Și, când mi-a rostit acest cuvânt, am stat în picioare tremurând. Daniel 10:9–11.

Experiența celei de-a doua atingeri, care a fost administrată de Hristos Însuși, îl schimbă pe Daniel din starea de a nu putea vorbi în aceea de a putea vorbi cu Domnul său. În a doua atingere, Daniel nu are suflare, astfel încât el este aici reprezentat în punctul primului mesaj al lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte.

Și, când mi-a rostit asemenea cuvinte, mi-am plecat fața la pământ și am rămas mut. Și iată că unul, asemenea fiilor oamenilor, s-a atins de buzele mele; atunci mi-am deschis gura și am vorbit și am zis către cel ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, prin vedenie m-au cuprins durerile și nu mi-a mai rămas nicio putere. Căci cum ar putea slujitorul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Cât despre mine, îndată nu a mai rămas în mine nicio putere și nici suflare nu a mai rămas în mine. Daniel 10:15–17.

În cea de-a doua solie a lui Ezechiel, o solie din cele patru vânturi trebuie să fie suflată peste oase, pentru ca ele să trăiască și să se ridice ca o oaste mare. Împuternicirea acelei oști este reprezentată

prin a treia atingere.

Apoi a venit din nou și m-a atins unul care avea înfățișarea unui om și m-a întărit. Și a zis: „Om prea iubit, nu te teme; pace ție; fii tare, da, fii tare.” Și când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: „Să vorbească domnul meu, căci tu m-ai întărit.” Apoi a zis: „Știi pentru ce am venit la tine? Și acum mă voi întoarce să lupt cu căpetenia Persiei; și când voi ieși, iată, va veni căpetenia Greciei. Dar îți voi arăta ceea ce este scris în scriptura adevărului; și nu este nimeni care să stea împreună cu mine în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră. Și eu, în anul întâi al lui Darius Medul, chiar eu, am stat ca să-l sprijin și să-l întăresc. Și acum îți voi arăta adevărul. Iată, se vor mai ridica încă trei împărați în Persia; iar al patrulea va fi cu mult mai bogat decât toți aceștia; și prin puterea lui, prin bogățiile lui, va stârni pe toți împotriva împărăției Greciei.” Daniel 10:18–11:2.

उत्पत्तिके अध्याय सैतीस में जो सन्देश उन दो साक्षरियों को जीवन प्रदान करता है, वह तीसरे हाथ का इस्लाम का सन्देश है; परन्तु क्रमशः, वह सन्देश जसिं गब्रिएल उस दृष्टान्त में पहचानता है, जहाँ मीखाएल मूसा को उठाकर स्वर्ग में एक पताका के रूप में ले जाता है, वह संयुक्त राज्य के अन्तमि राष्ट्रपतिका सन्देश है। वही छोटे राष्ट्रपति (रिपब्लिकन सीग) का सन्देश है, जो 2020 में घात किया गया, जैसे कसिचचा प्रोटेस्टेट सीग किया गया था। दानियेल के वृत्तान्त में, सच्चे प्रोटेस्टेट सीग के लिए शोक के दनिों से होने वाला पुनरुत्थान, रिपब्लिकन सीग के पुनरुत्थान की पहचान तक ले गया।

În capitolul zece din Daniel, cuvântul „viziune” sau „înfațișare” este folosit de șapte ori. Aceste șapte referințe sunt indicate prin același cuvânt ebraic, cu excepția faptului că de trei ori cuvântul este la genul feminin, iar de celelalte patru ori este la genul masculin. Șapte fiind numărul desăvârșirii, iar combinația trei-patru, care este egală cu șapte, constituind o caracteristică fundamentală a cărții Apocalipsei, unde ultimele trei dintre cele șapte biserici, și ultimele trei dintre cele șapte peceți, și ultimele trei dintre cele șapte trâmbițe sunt deosebite în mod specific de primele patru.

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar în acest sens Daniel și Ioan sunt același simbol al zilelor de pe urmă. Viziunea lui Hristos din capitolul zece este viziunea lui Hristos din Apocalipsa, capitolul unu.

În capitolul întâi al Apocalipsei, Ioan aude un glas înapoia lui și se întoarce să-L vadă pe Cel care vorbește.

Niliingia katika Roho siku ya Bwana, nikasikia nyuma yangu sauti kuu, kama ya tarumbeta, ikisema, Mimi ni Alfa na Omega, wa kwanza na wa mwisho; na, Hayo uyaonayo, yaandike katika kitabu, ukawapelekee yale makanisa saba yaliyo katika Asia; kwa Efeso, na kwa Smirna, na kwa Pergamo, na kwa Thiatira, na kwa Sardisi, na kwa Filadelfia, na kwa Laodikia. Ufunuo 1:10, 11.

Fie că este vorba despre cele trei atingeri din Daniel, capitolul zece, fie despre aceeași viziune din capitolul întâi al Apocalipsei, fie despre cele două solii ale lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, fie despre Isaia, atins cu un cărbune aprins luat de pe altar, experiența aceasta identifică împuternicirea soliei finale de avertizare, iar acea solie începe la învierea celor doi martori, în iulie 2023. Daniel, Ioan, Ezechiel și Isaia îl reprezintă toți pe un sol care aude „glasul” din „căile cele

vechi” înapoia lui, care întreabă: „Pe cine să trimit?” Când acel sol răspunde: „Iată-mă, trimite-mă”, el este întărit și își înalță glasul, ca unul care strigă în pustie. „Cine are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul.”

Vom continua acest studiu în articolul nostru următor.

„Cu prilejul tocmai descris, îngerul Gabriel i-a împărtășit lui Daniel toată învățătura pe care el era atunci în stare să o primească. Câțiva ani mai târziu însă, profetul a dorit să afle mai mult despre subiecte care nu fuseseră încă pe deplin lămurite și s-a pus din nou să caute lumină și înțelepciune de la Dumnezeu. «În vremea aceea, eu, Daniel, am fost în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat deloc bucate alese, nici carne, nici vin n-au intrat în gura mea și nu m-am uns deloc cu untdelemn.... Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in, și mijlocul îi era încins cu aur curat din Ufaz. Trupul lui era ca hrisolitul, fața lui strălucea ca fulgerul, ochii îi erau ca niște flăcări de foc, brațele și picioarele lui semănau cu niște aramă lustruită, și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi» (Daniel 10:2–6).”

„Această descriere este asemănătoare cu aceea dată de Ioan atunci când Hristos i S-a descoperit pe insula Patmos. Nici o persoană mai prejos decât Fiul lui Dumnezeu nu i S-a arătat lui Daniel. Domnul nostru vine împreună cu un alt sol ceresc pentru a-l învăța pe Daniel ce avea să aibă loc în zilele din urmă.”

„Marile adevăruri descoperite de Răscumpărătorul lumii sunt pentru aceia care caută adevărul ca pe niște comori ascunse. Daniel era un om în vârstă. Viața lui se scursese în mijlocul fascinațiilor unei curți păgâne, iar mintea lui era împovărată de treburile unui mare imperiu. Totuși, el se abate de la toate acestea pentru a-și smeri sufletul înaintea lui Dumnezeu și a căuta cunoașterea planurilor Celui Preaînalt. Iar ca răspuns la cererile lui stăruitoare, lumină din curțile cerești a fost împărtășită pentru aceia care aveau să trăiască în zilele de pe urmă. Cu câtă stăruință, așadar, ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu, ca El să ne deschidă înțelegerea spre a cuprinde adevărurile aduse nouă din cer.”

„«Eu, Daniel, singur am văzut vedenia; iar oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; dar i-a apucat un mare cutremur, așa încât au fugit să se ascundă.... Și n-a mai rămas putere în mine; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune și n-am mai păstrat nicio putere» (versetele 7, 8). Toți cei care sunt cu adevărat sfințiți vor avea o experiență asemănătoare. Cu cât mai clare le sunt privirile asupra măreției, slavei și desăvârșirii lui Hristos, cu atât mai viu își vor vedea propria slăbiciune și nedesăvârșire. Ei nu vor avea nicio înclinație să pretindă un caracter fără păcat; ceea ce li s-a părut drept și frumos în ei înșiși va apărea, în contrast cu curăția și slava lui Hristos, doar ca nevrednic și supus stricăciunii. Atunci când oamenii sunt despărțiți de Dumnezeu, când au vederi foarte neclare despre Hristos, atunci spun: «Sunt fără păcat; sunt sfințiți.»”

„Gabriel i-a apărut atunci profetului și i-a vorbit astfel: «Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le spun și stai drept în picioare, căci acum sunt trimis la tine.» Și când mi-a spus aceste cuvinte, am stat în picioare tremurând. Apoi mi-a zis: «Nu te teme, Daniele, căci din cea dintâi zi în care ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău,

cuvintele tale au fost auzite, iar eu am venit din pricina cuvintelor tale» (versetele 11, 12).

„Quam mare cinste i se acordă lui Daniel de către Maiestatea cerului! El Își mângâie slujitorul tremurând și îl asigură că rugăciunea lui a fost auzită în cer. Ca răspuns la acea cerere fierbinte, îngerul Gabriel a fost trimis să influențeze inima împăratului Persiei. Monarhul se împotrivi impresiilor Duhului lui Dumnezeu în timpul celor trei săptămâni cât Daniel postise și se rugase, dar Prințul cerului, Arhanghelul Mihail, a fost trimis să întoarcă inima împăratului încăpățânat, spre a întreprinde o acțiune hotărâtă pentru a răspunde rugăciunii lui Daniel.”

„Și, când mi-a spus astfel de cuvinte, mi-am plecat fața la pământ și am rămas mut. Și, iată, unul care avea înfățișarea asemenea fiilor oamenilor mi-a atins buzele.... Și a zis: «Om preaiubit, nu te teme; pace ție, fii tare, da, fii tare.» Și, când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: «Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit»” (versetele 15–19). Atât de mare era slava dumnezeiască descoperită lui Daniel, încât el nu putea îndura priveliștea. Atunci solul cerului a acoperit strălucirea prezenței sale și i s-a arătat profetului ca „unul care avea înfățișarea asemenea fiilor oamenilor” (versetul 16). Prin puterea Sa dumnezeiască, El l-a întărit pe acest om al integrității și al credinței, ca să asculte solia trimisă lui de Dumnezeu.

„Daniel a fost un slujitor devotat al Celui Preaînalt. Viața lui îndelungată a fost plină de fapte nobile de slujire pentru Stăpânul său. Curăția caracterului său și fidelitatea sa neclintită sunt egalate numai de smerenia inimii sale și de pocăința sa înaintea lui Dumnezeu. Repetăm: Viața lui Daniel este o ilustrare inspirată a adevăratei sfințiri.” Viața sfințită, 49–52.